

Fra vurdering til evaluering. Hvad skete der med forståelsen af livslang læring i vores optagelsessystem?

Artiklen adresserer optagelsessystemets ændringer vedrørende optagelse af studerende med andre kompetencer end de formelle – med afsæt i Danmarks tilslutning til EU's vision om livslang læring tilbage i 2000. Gennem en dokumentanalyse viser artiklen adgangskravenes udvikling, og hvordan lovtæksten går fra vurdering til evaluering af de studerende. Interviews med studievejleder og optagelsesvejleder gør os klogere på den praksis, der finder sted i denne forandringsproces.

Nøgleord: individuel kompetencevurdering, optagelse på andet grundlag, individuel konkret vurdering, livslang læring, vurdering, evaluering.

Baggrund

Vurdering og evalueringer, som får betydning for virkeligheden, ses mange steder i vores samfund. Vurdering er et subjektivt, fagligt skøn af en sag, mens en evaluering er en systematisk, retrospektiv bedømmelse af en sag på baggrund af dokumentation. Selvom begreberne ligger tæt op ad hinanden, så har det væsentligt forskellige konsekvenser for borgerne, om de er blevet vurderet eller evalueret.

Jeg har valgt at fokusere på det danske optagelsessystems måde at bruge vurderinger og evaluering på – i forhold til lovgivningen på området. Helt specifikt har jeg kigget på vurdering og evaluering af mulige kommende studerende,

som ikke har en adgangsgivende eksamen. De kunne fra 2011 søge om optagelse på baggrund af individuel kompetencevurdering, hvor livserfaring kan ækvivalere med optagelseskravene. Det skyldes, at livserfaring er i tråd med forståelsen af livslang læring, som jeg nu vil udfolde.

Begrebet livslang læring stammer helt tilbage fra efterkrigstiden, hvor man stod med en generation af unge mennesker, som ikke havde fået en formel uddannelse. Der var behov for voksenundervisning og uddannelse for voksne, som havde andre erfaringer end dem, som man kan tilegne sig i uddannelsessystemet. Dermed ville man koble voksne på de eksisterende uddannelser uden at gøre uddannelserne unødvendigt længere, da man havde behov for, at generationen var med til at opbygge Europa.

Først i 2000 tilsluttede Danmark sig EU's politik om anerkendelse af livslang læring (EUR-Lex, 2007). Formålet var både økonomisk og humanistisk: Uddannelse af borgere skulle være med til at redde Danmark og EU i forhold til globaliseringen (Leth, 2018). Så det var en anden forståelse af livslang læring end den, som gik tilbage til efterkrigstiden.

Men der var stadig fokus på at anerkende erfaringer og kompetencer, som man havde tilegnet sig andre steder end i uddannelsessystemet. Uddannelse blev også ændret til at være et velfærdsredskab, der skulle rykke den enkelte borger ind i uddannelsesverden (Kondrup, 2012) for at sikre samfundsmæssig velstand.

Det gav samtidig borgerne mulighed for deltagelse i uddannelser, som ikke tidligere havde været en mulighed, fordi disse borgere ikke havde fulgt den slagte vej gennem uddannelsessystemet, eller fordi de ikke havde haft de rette dokumenterede kvalifikationer.

I forbindelse med begrebet livslang læring udvikles forståelsen af begrebet kvalifikationer. Fra at være noget, som man tilegner sig gennem uddannelse, og som man får dokumentation på, ændrer det sig til, at man taler om kompetencer, som defineres som en kombination af viden, færdigheder og erfaringer (Garavan og McGuire, 2001).

Begrebet kompetence er gennem tiden blevet defineret meget forskelligt – ud fra den enkelte forfatters ståsteder (Illeris, 2011; Larsen, 2005; Pedersen og Højrup 2003; Lindholm, 2017).

”Samtidig bruges kompetencebegrebet også i forskellige kontekster såsom politiske visioner, uddannelsesmål og erhvervskompetencer, som har hver deres forståelse og ideologi.”

(Leth, 2018).

Det væsentlige i denne sammenhæng er at bemærke, hvordan kvalifikationer bygger på en evalueringsforståelse, mens kompetencer bygger på en vurderingsforståelse. Det vil med andre ord sige, at der i det danske optagelsessystem i 2011 sker en ændring: fra udelukkende at handle om dokumenteret evaluering til at blive en vurdering på baggrund af en livslang læringsforståelse.

For god ordens skyld skal det nævnes, at der altid været mulighed for at give merit for enkelte fag, men med anvendelsen af begrebet livslang læring får borgerne mulighed for at ansøge om en individuel kompetencevurdering, hvis de selv mener, at deres kompetencer ækvivalerer med adgangskravene til en professionsbacheloruddannelse. Det betyder, at der er mulighed for at give dispensation for hele uddannelsesniveauer.

Jeg vil nu redegøre for, hvordan Danmarks tilslutning til livslang læring afspejler sig i adgangsbekendtgørelserne til professionsbacheloruddannelserne. Det vil jeg gøre ved en dokumentationsanalyse.

Livslang læring – udmøntning i praksis

Sporene fra livslang læring ses første gang afspejlet i Bekendtgørelse om adgang til erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser i 2011 (UFM, 2011), hvori der står (de kursiverede fremhævelser i alle følgende citater er mine):

§ 8. I de tilfælde, hvor ansøger søger optagelse på et andet grundlag end de fastsatte adgangskrav, skal uddannelsesinstitutionen foretage en individuel vurdering af ansøgers kompetencer.

Stk. 2. Institutionen foretager den individuelle vurdering af ansøgerens kompetencer på baggrund af de oplysninger, som fremgår af ansøgningen. Vurderingen skal bygges på oplysninger om ansøgers samlede viden, færdigheder og kompetencer, uanset hvor de er erhvervet. Skønnes ansøgeren efter vurderingen at have faglige kvalifikationer, der kan sidestilles med de fastsatte adgangskrav, og vurderer institutionen, at ansøgeren vil kunne gennemføre uddannelsen, kan institutionen meddele ansøgeren optagelse (UFM, 2011).

Som det fremgår af teksten, så anvendes ordet vurdering. Det betød, at der skulle laves en ny praksis, denne landede på studievejledernes bord. Sammen med Nationalt Videnscenter for Realkompetence (NVR), som var placeret på professionshøjskolen VIA, oprettede man IKV Pro.

Det bestod af studievejledere, som arbejdede med at lave en individuel kompetencevurdering, så den levede op til intentionerne om livslang læring.

Opgaven var kompleks, da der skulle laves en opvejning af erfaringer i forhold til de formelle adgangskrav. Det blev grebet forskelligt an på de forskellige professionshøjskoler, hvor nogle skoler lavede optagelsesteams for individuel kompetencevurdering, mens andre udviklede særlige måder at holde samtaler på, hvor blandt andet billedmateriale indgik. Det skete for at sikre, at man kom hele vejen rundt om individets kompetencer (Salling Olsen og Aagaard, 2016). Derudover blev opgaven også kompliceret af, at der i adgangsbekendtgørelsen var krav om, at studievejlederen skulle kunne se, om ansøgeren kunne gennemføre uddannelsen, hvilket jeg har kritiseret tidligere (Leth, 2018).

Følger man udviklingen indenfor denne optagelsesmulighed i bekendtgørelserne, sker der løbende mindre ændringer. I 2019 fjernede man vurderingen af, om ansøgeren kunne gennemføre uddannelsen, og samtidig fastholdt man begreberne viden, færdigheder og kompetencer (UFM, 2019). De pegede stadigvæk tilbage på EU-Kommissionens beskrivelse af livslang læring (EU-Kommissionen, 2001).

I 2020 blev bekendtgørelsen ændret igen, og nu røg betegnelsen "individuel kompetence" ud af adgangsbekendtgørelsen. I stedet anvendte man "optagelse på andet grundlag" (OPAG):

§ 8. En ansøger kan søge om optagelse på baggrund af andre dokumenterede kvalifikationer end de fastsatte adgangskrav. Ansøgningen indgår i optagelsesprocessen på lige fod med de øvrige ansøgninger, hvis uddannelsesinstitutionen har vurderet, at ansøgeren har faglige kvalifikationer, der kan sidestilles med de fastsatte adgangskrav.

Stk. 2. Institutionen kan kræve, at ansøgeren inden studiestart har bestået supplerende fag for at dokumentere nødvendige kvalifikationer.

Stk. 3. Institutionens faglige vurdering efter stk. 1 og 2 omfatter kun den ansøgte uddannelse ved den pågældende institution (UFM, 2020).

Det var en betydelig ændring, når man ser den i forhold til livslang læring, da der ingen tilbagevisninger var til EU's strategi for livslang læring eller til den danske strategi fra 2007 (UVM, 2007). Det fremgår blandt andet, at man slet ikke anvendte kompetencebegrebet og i stedet gik tilbage til kvalifikationsbegrebet, som ikke omfattede livserfaringer. Det var et tilbageskridt – mod den dokumenterede evaluering af ansøgeren, og den livslange, helhedsorienterede kompetencevurdering røg ud.

I 2021 blev optagelsesmuligheden igen ændret. Nu hedder den Optagelse på baggrund af individuel konkret vurdering:

§ 9. En ansøger kan søge om optagelse på baggrund af andre dokumenterede kvalifikationer end de fastsatte adgangskrav. Ansøgningen indgår i optagelsesprocessen på lige fod med de øvrige ansøgninger, hvis uddannelsesinstitutionen har vurderet, at ansøgeren har faglige kvalifikationer, der kan sidestilles med de fastsatte adgangskrav.

Stk. 2. Institutionen kan kræve, at ansøgeren inden studiestart har bestået supplerende fag for at dokumentere nødvendige kvalifikationer.

Stk. 3. Institutionens faglige vurdering efter stk. 1 og 2 omfatter kun den ansøgte uddannelse ved den pågældende institution (UFM, 2021).

Lovteksten er nøjagtigt den samme, som blev anvendt i 2019. Men betegnelsen er blevet ændret – fra at hedde "Optagelse på baggrund af andet grundlag" til nu at hedde "Optagelse på baggrund af individuel konkret vurdering", som forkortes IKV. Det er nøjagtigt den samme forkortelse, som man tidligere har anvendt til individuel kompetencevurdering (IKV).

Som jeg tidligere har argumenteret for, er der væsentlig forskel på afsættet, når man laver en individuel, konkret vurdering på baggrund af

dokumenterede kvalifikationer, nemlig en evalueringsforståelse og når man laver en individuel kompetencevurdering. Sidstnævnte tager afsæt i en livslang læringsforståelse, hvor kompetencebegrebet indgår, og der kan inkluderes livserfaringer. Dette må siges at skabe potentiale for forvirring – for både ansøger og medarbejder.

Ovenstående danner grundlag for at besvare følgende spørgsmål: Hvordan arbejder man i praksis med denne ændring? Det vil sige ændringen fra at anvende en livslang læringsforståelse – gennem brug af kompetencebegrebet – til at anvende en konkret vurdering, som bygger på en evalueringsforståelse? Dette vil jeg belyse ved hjælp af interviews med fire forskellige studievejledere og en optagelsesvejleder, som er aktørerne i denne procedure. Interviewene er foretaget i februar 2021, da man anvendte OPAG som optagelsesgrundlag. Grundet pandemien (COVID-19) er interviewene foretaget via Teams, som semi-strukturerede, hermeneutiske interviews, og de er blevet fortolket i lyset af livslang læring (EUR-Lex, 2007) og kompetencer.

”Her defineres kompetencer som noget, man kan tilegne sig i alle livets facetter, og som er iboende det enkelte menneske.”

(Leth, 2018).

Fra vurdering til evaluering: Hvad gør man?

Professionshøjskolerne har de seneste år, organisatorisk set, ændret på deres optagelsespraksis. Der er på en del skoler blevet oprettet et optagelsesvejledningsteam i regi af studieadministrationen. Derfor er det ikke længere studievejlederne, der foretager den telefoniske vejledning i forhold til optagelse, som det var før 2019. Opgaven bliver i stedet varetaget af HK-/AC-medarbejdere. Det betyder også, at den første sortering af ansøgninger varetages af optagelsesvejledningsteamet. På nogle af professionshøjskolerne kommer alle IKV-, OPAG- og meritvurderinger til studievejlederen:

De foretager selve evalueringen af ansøgerens kvalifikationer i forhold til optagelseskravene, mens denne evaluering på andre skoler ligger i studieadministrationen. Det giver en forskellige praksis, som nedenstående svar viser:

Spørgsmål: *Hvordan behandler I OPAG-ansøgninger på jeres professionshøjskole?*

Vi foretager vurderingen i optagelsesvejledningen (interview E).

Optagelsen kommer også med ansøgninger, der ikke har søgt OPAG, men som de vurderer måske kunne søge OPAG, og så beder vi ansøgerne søge den vej (interview B).

Det vil med andre ord sige, at der finder forskellige procedurer sted, alt efter hvilken professionshøjskole man søger om OPAG på. Det kan formentlig tilskrives ændringen af organiseringen omkring optaget.

Studievejlederne, som jeg har interviewet, har forskellige opfattelser af ansøgermængden, hvad angår ansøgninger på andet grundlag:

I de senere år er der kommet færre og færre individuelle kompetencevurderingsansøgninger på mit bord (interview A).

Jeg har slet ikke haft nogen (individuelle kompetencevurderinger) de seneste år (interview B og C).

Vi har haft en hel del ansøgninger, særligt om foråret, men det sidste år har vi haft over hele året. Men det skyldes også, at vi mangler ansøgere (interview D).

Det bliver her tydeligt, at individuelle kompetencevurderingsansøgninger forsvinder, hvilket er i overensstemmelse med adgangsbekendtgørelsens ændringer. Samtidig er der også en praksis, hvor man stadigvæk taler om individuel kompetencevurdering, og på en enkelt professionshøjskole anvender man individuel kompetencevurdering, da man mangler ansøgere til uddannelsen.

Der finder også forskellige processer sted, når det handler om, hvordan man evaluerer kvalifikationer med optagelseskravene. De steder, hvor studievejlederne foretager evalueringen, bliver ansøgeren ringet op, og der foregår en systematisk gennemgang af de dokumenterede kvalifikationer. Nogle steder har de en fast interviewguide, som de følger, for at sikre, at alle søger på lige vilkår. Men der foretages også en vurdering, idet der i interviewet spørges ind til hele ansøgerens liv. Således når man ud over de kvalifikationer, som ansøgeren umiddelbart selv har anført. Det sker for at finde ud af, om der gemmer sig skjulte kompetencer, som kan være adgangsgivende.

Her er to eksempler:

Jeg havde en ansøger, der havde været bosat i USA i en årrække og havde arbejdet derovre. Da hun kom hjem, havde hun arbejdet i en virksomhed, hvor hun havde stået for al den engelske korrespondance. Det vurderer jeg til at ækvivalere med engelsk på B-niveau (interview B).

En af de seneste ansøgere jeg havde, var en mand på 54. Han havde lavet alt muligt i hans liv. Det seneste, havde han taget, var en akademiuddannelse, som han ikke rigtigt kunne komme afsted med at bruge til noget. Og så havde han også været sendt ud i kommunalt regi i noget praktik [i en børnehave]. Han havde egentlig ikke så meget erfaring fra praksis, men noget havde han. Han var blevet ramt. Det her var noget, han ville, og han blev optaget på en IKV (interview D).

Det bliver her tydeligt, at man fortsat anvender livslang læring-perspektivet, da livserfaringerne får lov til at ækvivalere med formelle adgangskrav. Hermed bliver det muligt for ansøgerne at blive professionsstuderende på trods af ændringerne i adgangsbekendtgørelsen fra individuel kompetencevurdering til optagelse på andet grundlag.

En studievejleder reflekterer over betydningen af sit arbejde med følgende vurderinger:

Det er sådan et område, hvor det handler rigtig meget om fortolkning og rigtig meget om vurdering, og min vurdering kan jo være meget ander-

ledes end din vurdering, for eksempel, men ... Vi læner os op ad IKV-pro, fordi det er jo ikke simpelt at sidde og vurdere en ansøgers kompetencer, og ansøgeren har også nogle gange svært ved det, kan man sige. Hvordan vurderer man for eksempel dansk på A-niveau ... Så jeg spørger til, om de læser meget, og hvis de siger ja til det, hvad de så læser. Hvis de siger Virkelighedens verden og B.T., så bliver jeg sådan lidt uh, det er ikke lige det, vi har brug for. Vi har brug for nogle, der kan læse noget andet (interview D).

Studievejlederne er enige om, at det kan være svært for ansøgerne at synliggøre deres kompetencer, fordi der er meget fokus på at kunne dokumentere i traditionel forstand. Ovenstående eksempel tydeliggør den subjektive del af en vurdering. Den vil også betyde, at man ikke får en stringent optagelsespraksis, når man taler om kompetencevurdering.

Overgangen fra individuel kompetencevurdering til optagelse på andet grundlag giver en mudret praksis, da begreberne fortolkes forskelligt af forskellige medarbejdergrupper.

Vores jurist fremlagde en case, hvor en ansøger havde være bosat i England en tre-fire år, arbejdet og begået sig på engelsk. Så var vores jurists holdning, at det ikke er engelsk på B-niveau. Så er det, jeg tænker: Hvis det er den måde, vi tænker på, så kan vi lige så godt sige til dem med det samme, at så skal de tage engelsk på B-niveau. For man kan jo ikke få engelsk på B-niveau i det virkelige liv, vel. Altså, der har vi nogle sammenstød og nogle frustrationer indimellem (interview D).

I dette citat bliver det tydeligt, at der i praksis er udfordringer, alt efter hvem der foretager vurderingen – og på hvilket grundlag. Er det en evaluering eller vurdering, der skal foretages? Juristen anvender et evalueringsperspektiv, men ser man på det ud fra begrebet livslang læring, så vil en positiv vurdering også være mulig. Der står desuden i lovteksten, at det skal være en vurdering, så hvem har ret?

Hvis evalueringen udelukkende finder sted i optagelsesteamet, så bliver ansøgeren ikke kontaktet. Her sker evalueringen udelukkende på baggrund

af de dokumenterede kvalifikationer, som ansøgeren har medsendt. Så følger man den gældende bekendtgørelses ordvalg om dokumenterede kvalifikationer. Det viser vigtigheden af, at man kan dokumentere sine kvalifikationer, men er det også den type af studerende, som bidrager positivt til studiemiljøet? Det har jeg spurgt studievejlederne om.

Studievejlederne er enige om, at der er en høj gennemførelsesprocent, hvad angår ansøgerne til individuel kompetencevurdering: Det er modne studerende, der satser meget på at få denne uddannelse. Det er i overensstemmelse med forskningen på området (Leth, 2018), og nedenstående citat understøtter dette:

De (individuel kompetencevurderede studerende) bidrager positivt til studiemiljøet. De andre studerende kan lære noget af dem, fordi de har nogle andre erfaringer med, som de kan sætte i spil på en anden måde (interview A).

Konklusion

Det kan hermed konkluderes, at der over de seneste år er sket et skred i tilslutningen til livslang læring og brugen af den i det danske optagelsessystem på professionshøjsskoleniveau. Der er stor forskel på, hvem der foretager vurderingerne af ansøgerne, og på afsættet for deres vurderinger. Det får betydning for ansøgerne, da vurderingen afgør deres mulighed for at deltage i uddannelsen.

Ændringen i brugen af kompetencebegrebet giver udfordringer internt i professionshøjsskolesektoren, da der er forskel på for forståelserne i studievejlederens meget humanistiske "livslang læring-fortolkning" til en mere administrativ "en til en-fortolkning". Det gør sig tydeligt gældende i den retorik, som hersker på området, hvor studievejlederne fortsat taler om "kompetencer", mens det administrative personale bruger begrebet "konkret vurdering".

Spørgsmålet er, hvad der tjener os bedst: Bør vi have fokus på individuelle kompetencer eller på en individuel, konkret forståelse?

Dette spørgsmål skal ses i lyset af, at vi står overfor et mindre ansøgerfelt i de kommende år – grundet mindre årgange, og at der indenfor forskellige professioner er mangel på arbejdskraft. Derfor er der også en enkelt professionshøjskole, som anvender kompetenceforståelsen, hvilket netop var hele EU's begrundelse for udarbejdelsen af et mere fleksibelt uddannelsessystem.

Modsat giver den konkrete, dokumenterede evaluering et mere transparent optagelsessystem og formentlig en lettere sagsbehandling. Spørgsmålet er så, hvad der er til samfundets bedste? Og hvordan gør man det tydeligere for ansøger og medarbejder, hvordan man anvender forkortelsen IKV, når begge forståelser af den optræder på professionshøjskolernes hjemmeside?

Litteratur

Alba, G.D. & Sandberg, J. (1996). Educating for competence in professional practice. *Instructional Science*, 24, 411-437.

EU-Kommissionen (Commission of the European Communities) (2001). *Making a European Area of Lifelong Learning a Reality*. Bruxelles: Commission of the European Communities. <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2001:0678:FIN:EN:PDF> (set 06.02.2022).

EUR-Lex (2007). *Access to European Union law*. Luxembourg: Publications Office of the European Union. <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=uriserv%3Ac11071> (set 18.02.2016).

Garavan, T.N. & McGuire, D. (2001). Competencies and workplace learning: Some reflections on the rhetoric and reality. *Journal of workplace Learning*, 13(4), 144-164.

Illeris, K. (2011). *Kompetence. Hvad, hvorfor, hvordan?* Frederiksberg: Samfundslitteratur.

Kondrup, S. (2012). *Livslang læring for alle? En arbejdslivshistorisk undersøgelse af det ufaglærte arbejdsliv som betingelse for livslang læring og opkvalificering*. Ph.d.-afhandling. Roskilde: Roskilde Universitet.

Larsen, S.E. (2005). Klar, parat, start! – om viden, voksne og kompetence. I Jensen, C.N. (red.). *Voksnes læringsrum*. Værløse: Billesø & Baltzer.

Leth, J.B. (2018). *Mennesket bag individuel kompetencevurdering (IKV). Læring, erfarings- og identitetsprocesser samt uddannelsesdeltagelse på bygningskonstruktør og fysioterapeutuddannelserne*. Roskilde: Roskilde Universitet.

Lindholm, J. (2017). *Hverdagsliv fortællinger om kompetencer i sundhedsuddannelserne*. I Salling Olesen, H., Aagaard, K. & Husted, B. (red.). *Livserfaring og kompetenceudvikling. Individuel kompetencevurdering som bidrag til livslang læring*. Aarhus: Nationalt Videnscenter for Realkompetence.

Pedersen, K. & Høyrup, S. (2003). *Kampen om kompetencerne*. I Bryderup, I. (red.). *Pædagogisk sociologi – en antologi*. Emdrup: Danmarks pædagogiske Universitet.

Salling Olesen, H. (2005). *Kvalifikation og kompetence*. I Cornelius, H. & Schnack, K. (red.). *Voksenpædagogisk opslagsbog*. København: Christian Ejlers Forlag.

Salling Olesen, H. & Aagaard, K. (2016). *Livserfaring og kompetenceudvikling. Individuel kompetencevurdering som bidrag til livslang læring*. Aarhus: Nationalt Videnscenter for Realkompetence.

UFM (Uddannelses- og Forskningsministeriet) (2021). BEK nr. 97 af 25/01/2021. *Bekendtgørelse om adgang til erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser*. København: Uddannelses- og Forskningsministeriet. <https://www.retsinformation.dk/eli/ta/2021/97> (set 20.12.2021).

UFM (Uddannelses- og Forskningsministeriet) (2020). BEK nr. 17 af 09/01/2020. *Bekendtgørelse om adgang til erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser*. København: Uddannelses- og Forskningsministeriet. <https://www.retsinformation.dk/eli/ta/2020/17> (set 12.04.2021).

UFM (Uddannelses- og Forskningsministeriet) (2019). BEK nr. 211 af 27/02/2019. *Bekendtgørelse om adgang til erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser*. København: Uddannelses- og Forskningsministeriet. <https://www.retsinformation.dk/eli/ta/2019/211> (set 12.04.2021).

UFM (Uddannelses- og Forskningsministeriet) (2011). BEK nr. 87 af 07/02/2011. *Bekendtgørelse om adgang til erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser*. København: Uddannelses- og Forskningsministeriet. <https://www.retsinformation.dk/eli/ta/2011/87> (set 12.04.2021).

UVM (Undervisningsministeriet) (2007). *Danmarks strategi for livslang læring*. København: Undervisningsministeriet. <http://static.uvm.dk/Publikationer/2007/livslanglaering/livslang-laering.pdf> (set 15.03.2017).